

ud fra som tidligere, at det kongelige Teater bør drives uden Tilskud, saaledes at der altsaa skal være fuld Balance mellem Indtægt og Udgift, medens Mindretallet ligesom tidligere mener, at denne Fordring næppe kan fyldestgøres, naar de Hensyn, som vi betragte som dem, der skulle staa i første Linie, skulle fyldestgøres. Erfaring har gennem en meget lang Række vist, at fuld Balance, selv i gunstige Aar, næppe lader sig opnaa. Det er rent undtagelsesvis, at der har været en saadan Balance i et Aar enkelte Aar, og efter den Tid er der yderligere kommet Momenter til, som ville gøre Tilvejebringelsen af en saadan Balance vanskeligere. Rigsdagen har selv efterhaanden forhøjet de faste Lønninger med over 30,000 Kr., og det er klart, at denne Udgift vanskelig vil kunne bæres uden tilsvarende Tilskud. Der er f. Eks. Forhøjelse af Kapellets Lønninger, det er klart, at der ikke derved kan frembringes nogen som helst Merindtægt, som kan kontrabalancere den. Naar man er gaaet ind paa disse Bevillinger, maa man ogsaa være paa det rene med, at derved vil der blive forlangt en tilsvarende Kontrabalance. Mindretallet gaar ud fra, at der i en Række af 10 Aar, de første 10 Aar, i hvilke den nuværende Teaterchef fungerede, kun var et gennemsnitligt aarligt Understud af omtrent 25,000 Kr., og man har ment, at dertil maatte lægges det Beløb, jeg før nævnte, hvormed Lønningerne ere blevne forøgede, nemlig nogle og tredive Tusinde Kroner. Vi ere endvidere gaaede ud fra, at man ikke kan vente altid at have et saa gunstigt Resultat af Indtægten, som i de første Aar af dette Aaar, og have derfor opstillet Endringsforslag, som ville føre til et Understud, altsaa et Statstilskud af omtrent 75,000 Kr. Der er dog altsaa en ikke uvæsentlig Forskel mellem Flertallets og Mindretallets Standpunkt, idet Flertallet forlanger fuld Balance, medens Mindretallet er villigt til at give et Statstilskud af omtrent 75,000 Kr. Derimod er Mindretallet ganske vist enigt med Flertallet i, at et saa stort Understud, som der har været i de seneste Aar, og som der fremdeles er Udset til efter det foreliggende Budgetforslag, næppe kan anses for nødvendigt, naar der tages Hensyn til tidligere Tidens Erfaringer. Vi dele ogsaa den Anskuelse, at naar man ser hen til, hvad der ved private Teatre præsteres af Arbejde i Retning af at bringe ny Stykker frem paa Repertoiret — jeg mener ikke blot ny Stykker i strengeste Forstand, men enhver Forøgelse af det løbende Repertoire — maa det siges, at det lgl. Teater, der repræsenterer tre forskellige Kunstarter,

nok maatte kunne gøre sit Repertoire righoldigere, end det er flet i de senere Aar. Vi ere ogsaa af den Formening, at naar man for øvrigt forudsætter, at denne Forøgelse af Repertoiret sker paa en frønsom Maade, saa at det blev mere fyldestgørende, maatte der ogsaa kunne opnaas en større Indtægt.

De af Ordføreren udsørlig berørte Forhold paa Frederiks Hospital finder jeg ingen Anledning til at komme ind paa, da de, saa vidt mig bekendt, ere Genstand for en Underøgelse, som endnu ikke er afsluttet og ogsaa ganske vist helst bør fortsættes, til der kommer fuld Klarhed i Sagen. Thi naar saadanne Bestyldninger som de af den ærede Ordfører nævnte ere fremkomne ved et saadant Institut, hvor der tilvejebringes fuld Klarhed over, hvorledes Forholdene virkelig have været. — Endringsforslagene til § 26 give mig ikke Anledning til nogen Udtalelse, da der gennemgaaende er opnaaet Enighed i Udvalget.

Sorup: Jeg har et enkelt Endringsforslag at motivere paa egne og enkelte Medlemmers Vegne, nemlig Forslaget Nr. 50 om et yderligere Bidrag til Foreningen for den dansk-amerikanske Mission. Jeg er saa heldig i den Henseende, uagtet jeg i Realiteten er i Strid med den ærede Ordfører, med Hensyn til Motivering, i et og alt at kunne henholde mig til hans almindelige Betragtninger paa et andet Punkt, nemlig med Hensyn til Københavns Sprogkonservatorium, Betragtninger, som den ærede Ordfører gentog ved adskillige Forslag paa § 26. Den ærede Ordfører gjorde meget træffende opmærksom paa, at Finansloven mere og mere kommer til at omfatte Bidrag eller Tilskud til Foreninger, om hvilke man kan sige, at de med mere eller mindre Søje kunne anses for at fremme nyttige Formaal, men at de i Virkeligheden kun vedkomme Staten i meget ringe Grad. Den ærede Ordfører kunde have tilføjet, at den historiske Gang ved saadanne Tilskuds Opnaaelse er den, at naar vedkommende Forening har faaet sit Statstilskud, plejer den at smelte sammen, saa dratte Medlemmerne bort lidt efter lidt, Pengetilskuddene vinde ind, og naar der er gaaet nogen Tid, melder vedkommende Forening sig om forøget Tilskud. Det have vi en stor Række Eksempler paa her paa Finansloven. Jeg er helt og holden enig med den ærede Ordfører i, at der er nogen Grund til at vise en Smule mere Tilbageholdenhed over for sige Tilfælde, kun vilde jeg saa ogsaa ønske, at den ærede Ordfører havde været enig med mig i, at dette Punkt er et af dem, hvor vi